Ч. 106. Пятниця 12 (25) мая 1900 Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З делеґаций. — Ще справа Драйфуса у Франциї. — Полуднево африканьска війна.)

Буджетова комісия австрийскої делеґациї приймила вчера по довшій дискусиї спільний етат обрахункової палати, а відтак радила над буджетом маринарки. По обширнім рефераті пос. Перґельта обговорював пос. Козловский політичне значінє австро угорскої маринарки на всходї і еї вплив на розвиток заморскої торговлї. Бесїдник питає команданта маринарки адмірала Шпавна, яка є звязь між угорскими а австрийскими доставами для маринарки, бо знедно чути під тим взглядом жалоби з сторони торговельних палат. Командант Шпавн поясняє, що угорскі достави не стоять в ніякім відношеню до квоти, бо они виносять лиш 15 процент, між тим як на Долитавщину припадає 85 проц. Відтак принято цілий буджет маринарки і тим комісия покінчила свою задачу. Повне засїданє делеґаций відбуло ся в пятницю о 4-ій години по полудни; на дневнім порядку стоїть буджет міністерства справ заграничних.

У Франциї зачинають знов відгрівати справу Драйфуса. Eclair подає сензацийну вість, що правительство збирає новий материял до ревізиї процесу в Рен. За точку виходу нового процесу має служити ствердженє нового факту, що Чернуский, голосний сьвідок зізнав в попереднім процесї фальшиво. Докази на се правительство мало одержати від якогось австрийского підданого П. Має то бути Пшиборовский, котрий намовив свого товариша в міністерстві зелїзниць до крадежи тайних актів. Пшиборовского, котрий утїк був з Відня, арештовано відтак в Бельґії і видано правительству Австриї під условем, що справа не піде на судову дорогу. Справу нової ревізиї витягнено також у францускім парляменті, а при тій нагоді националїсти дуже остро ударили на правительство. Вальдек Русо заявив, що і в будучности буде сповняти свої обовязки. Сумні події, котрі так довго непокоять Францию, використано против републиканців і тому правительство добре зробило, що через помилуванє Драйфуса почувало ся до обовязку раз вже закінчити цілий процес. Бесїдник домагав ся закона против клеветників голови держави, і закона о стоваришенях, аби не допускати до надмірного розросту маєтку мертвої руки На закінченє бесїдник поставив справу довіря до кабінету. Палата відкинула звичайний порядок дневний, а приняла порядок заапробований правительством, котрий приймав до відомости заяву правительства. — П. Гумберт зажадав, аби правительство рішучо заявило, що не дасть наклонити ся до відновленя справи Драйфуса. На се президент кабінету заявив, що справу Драйфуса уважає за замкнену. Поправку до порядку дневного, взиваючу правительство, аби не допустило до відновленя справи Драйфуса і цілий порядок дневний принято.

В Преториї відбули ся збори під голим небом, котрі радили над ситуациєю в часї облоги міста, і вибрано комітет для охорони жінок і дїтий на случай облоги. Говорять, що Бури рішили не покидати Преториї, але боронити еї до остаточного. Говорять також, що копальні висадять динамітом у воздух. Жінки і дїти вивозять з Преториї до Макадорп, де має бути утворений новий табор. Вість, що Кріґер вислав до анґлійскої королевої нову просьбу о заключенє мира, не потверджує ся

Льорд Робертс телеґрафує: Від ґенерала Баден-Повеля одержав я вість, що увільнив Мафекінґ дня 17 с. м. по сильнім приступі і борбі з Бурами, котрі потерпіли великі страти. По сторонї Анґлійців було 3 убитих і 22 раненых Відтак напав Баден-Повель на головний табор ворога і вигнав єго з занятих становищ Командант Бурів Снайман мало не попав у неволю. Англійці забрали одну армату, прапор, богато муніциї і припасів. На поли битви найдено 4 убитих і 15 ранених Бурів. Ворог, як здаєть ся, уступає на цілій лінії. Лиш один відділ стоїть спокійно, імовірно аби закрити відворот своїх войск. Дальше телеґрафує Робертс: Ґенерал Гамільтон прибув нинї рано до Гайльброну по цілім рядї дрібних перестрілок з Бурами. Полковник Девет уступив за ріку Валь. Полковник Бродвуд забрав 15 возів. Гамільтон утратив доси 75 людий. Ми нинї рано прибули до Гайльброну.

---

3)

ЛЮБОВ.

(З даньского — Германа Банґа).

(Дальше).

Шамбелян і судия вийшли мовчки на улицю. Вкінци сказав шамбелян:

— В містї єсть все таки одно правдиве жіноче серце.

Судия немов би не розумів значіня тих слів. Коли розмавляв з шамбеляном, єго лице мало все такий вид, немов би він проводив при засїданях окружного суду.

— Нещасте ті молоді дївчата.

Судиї нагле розъяснило ся, він порозумів, що то бесїда о Аделяйдї — а коли судиї що розяснило ся, то по єго лици розливало ся таке сьвітло сияючого вдоволеня, як у смакуна на вид рідкого присмаку.

— Ага — сказав він — она дуже дивна.

Шамбелян ледве чи чув, що сказав єго товариш. Він слїдив за своїми власними гадками.

— А при тім всїм она непорочна — сказав в голос. А відтак помовчавши трохи, додав:

— Але то вже лежить в крови тої родини.

Судия знов не зрозумів того.

Оба приятелї розлучили ся на найблизшім закрутї улицї, і судия пішов до дому.

Скоро на ратуши вибила дванайцята година, жена судиї перебирала ся зараз в чорний, шовковий одяг. На еї становищи могла все надїяти ся гостий.

Судия був неспокійний і рознервований. Він все трохи тратив голову, коли розмавляв довший час з шамбеляном.

— Віґо — сказала до него жена — я тебе не розумію. В моїх очах він простак. В Копенгазї просто не стерпіли би єго.

Жена судиї походила з Копенгаґи і була дочкою ґенерала.

Хтось задзвонив.

Панї дому дожидала двох переїзжих приятельок з Валле на шоколяду. Гостї справдї приїхали, і між приятельками завела ся розмова про помершого пастора. Всї жалували єго і порішили, що доки того місця, не буде мати Валле такого другого.

*

Всї гостї розійшли ся і у ясної панї їли обід.

Обідало ся о четвертій годинї.

Перед панею стояла фляшка червоного вина, котре лиш она і панна Аделяйда пила. Фляшка була покрита мохом і немала ніякої картки з написом.

Перед тарелем радника стояла також фляшка червоного вина, але з етикетою якогось склепу в містї.

По обідї лишила ся ясна панї сама.

Сидїла непорушно в своїм кріслї аж до смерку, доки не засьвітили на улици лїхтарнї. Еї тїнь падала просто на образ еї дочки. Образ був мальований славним малярем Екерсберґом, і дочка держала темночервону рожу в руцї. Ясна панї не зводила очий з того образу.

Она була тодї ще красша.

То було мальоване рік перед еї вінчанєм — так, вісїм місяців перед вінчанєм.

Лице панї прибрало жалібний вид.

Она була все така тиха і лагідна, то еї дочка Аделяйда....

Але хотїла конче за него віддати ся.

Конче хотїла єго мати.

Панї все ще глядїла на образ.

Відтак прийшло вінчанє, а коли прийшла дитина і жена борола ся зі смертию, заставив він срібний самовар, ще заки дочка замкнула очи.

Але тепер вже й він не жиє, лиш Аделяйда лишилась їй.

Лице ясної панї знов вияснило ся.

За молодим Ґвідом буде їй добре.

Цїлу годину сидїла так задумана, між тим як мигаюче сьвітло лїхтарнї осьвітлювало портрет дочки.

Відтак кликнула:

— Єсть тут хто?

Не було відповіди.

Лиш глуха Кербіц сидїла в першій комнатї над своєю роботою. Она була так вправна в тім, що могла робити і потемки.

— Єсть тут хто?

Знов ніякої відповіди.

Тепер ясна панї задзвонила і до комнати увійшла панна Кербер.

— Приладьте столик до карт — сказала панї.

— Але перед тим прийде певне кравчина.

Панна Шредер принесла столик до карт і поставляла на нїм срібні лїхтарі.

Справоздане

Головного Виділу руск. Товариства Педаґоґічного.

Головний Виділ руского Товариства педаґоґічного видав сими днями справоздане з діяльности товариства за час від 1 січня до 31 грудня 1899 р., з котрого виймаємо слідуючі важнїйші вісти: Членів мало Товариство 601. З того було учителів народних 195, священиків 167, професорів 55, урядників 35, селян 4, учительок 47. иньших женьщин 33, приватних людий 43, товариств 4, иньших фахів 18. — В загальнім числї членів (601) є 175 нових членів, принятих в роцї 1899. Доходу з вкладок членьских було в р. 1897 — 192 злр. 11 кр., в р. 1898 — 157 злр. 75 кр. а в р. 1899 — 303 злр. 25 кр.

Реферат розпродажи цеголок на бурсу для синів учительских поручено проф. др. Пачовскому. Референт розіслав много цеголок репрезентантам духовеньства руского в Радах шкільних окружних, Радам повітовим всхідної части краю, учителям і иньшим Русинам. Заняв ся також виданем стїнного календаря, котрий при ласкавій помочи члена товариства пана Антона Хейнацкого, розіслано всїм урядам громадским і парохіяльним всхідної части краю. Дохід з того календаря призначено також на бурсу учительску. Много Русинів сьвітских і сьвященпків, а також уряди громадскі сіл і міст — як також деякі Ради повітові прислали щедрі датки.

Реферат філїй поручено заступникови голови проф. Іл. Огоновскому, а коли той, перетяжений працею просив о звільнене, реферат той віддано п. Паньковскому. Окреме справоздане з діяльности філїй подаємо на иншім місци.

В роцї 1899 внесено слідуючі петиції: До Міністерства в справі язика руского в школах середних з польским язиком викладовим (27/5) і о заснованє женьской семінариї з руским язиком викладовим в всхідній части краю (27/5), відклик в справі непринятих через Намістництво до відомости статутів товариства (28/5) і урґенс (26/1) 1900 в справі неполагодженя доси відклику з 28/5 1899 в справі статутів. — До Сойму: о підмогу на ґазети „Дзвінок“ і „Учитель“ (26/2) референт проф. Білецкий; о підмогу на Інститут мужеский сьв. О. Николая (26/2) реф. Паньковский; о підмогу на Бурсу для синів учительских (26/2) рефер. проф. Іл. Огоновский; о підмогу на курс приготовляючий для руского язика при женьскій школї виділовій для дївчат зі шкіл львівских (28/2) реф. проф. др. Пачовский; просьба в справі заснованя женьской семи учит. з руским язиком викладовим в східній части краю (4/3) реф. проф. др. Коцовский; петиция о зрівнане платнї учителів в платнею трох рант урядничих і о знижене лїт служби (26/2) реф. І. Чиж; о підмогу на видане бібліотеки (26/2) реф. Паньковский. — До Ради краєвої: петиция в справі руского діловодства в школах з руским язиком викладовим (12/5) реф. І. Чиж; — в справі лїпшого успівованя науки руского язика в школах через іменоване відповідно укваліфікованих сил учительских і уряджене курсу приготовляючого учителів до шкіл виділових (7/12): просьба в справі заведеня по школах мап, ґльобусів і атлясів з рускими написами (17/6) реф. проф. Білецкий; петиция о введенє руского язика яко обовязкового в всїх дївочих школах східної Галичини (7/12); о розділ спільної до тепер посади рускої мови в семинариях учительских у Львові (29/12) — До Ради окр. міста Львова і до Ради міста Львова просьба, щоби для лучшого успіваня науки руского язика, науку того язика поручано так в школах народних як і виділових у Львові досьвідним і вповнї укваліфікованим силам учительским (9/6 1899).

З тих петиций полагоджені: на „Дзвінок“ дав Сойм 200 зр. на „Учителя“ 500 зр., а на бібліотеку 300 зр. Решту петиций не полагоджено.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 24-го мая 1900.

— Людовий концерт в честь Т. Шевченка відбуде ся в недїлю дня 27 с. м. в сали „Народного Дому“ у Львові о годинї 5-ій по полудни заходом Головного Виділу товариства „Просьвіта“ при участи „Львівского Бояна“ і „Кружка музичного“. Цїни місць: фотель 60 сот., перворядне крісло 40 сот., другорядне крісло 30 сот., вступ на салю 20 сот., вступ на ґалерию 10 сот.

— Нова церков з твердого матеріялу буде будуватись в Славску коло Сколього (аеп. львівскої), заходами пароха о. Евст. Качмарского, парохіян і властителя п. Шміда.

— Значної крадежі допустив ся хтось в Стрию дня 19 с. м. на шкоду тамошного годинникаря А. Буксбавма, котрому украдено 31 срібних і металевих годинників системи Роскопфа, Васіна і Перфекціон, 2 срібні серпентини, золотий дамский годинник „Фестон“ і 30 штук срібних куверт від годинників без т. зв. верків.

— Нещаслива пригода. Дня 19 с. м. прала в Поморянах на рїцї Гнилій Липі 30-лїтна дївка Марта Гнатів білє і дістaвши нападу хороби т. зв. падавка упала у воду і утопила ся. На крик дитини, котра при тім була, збігли ся люди. але витягнули з води вже лиш трупа.

— Опришок Нордлюнд. Аж не хоче ся вірити, щоби таке могло стати ся в наших часах чого може не бувало й тогди. коли по відкритю Америки т. зв. флібустери нападали на кораблї на мори та вирізували цїлу залогу і забирали золото та гроші везені до Европи. Один чоловік, 25-лїтний кримінальник Нордлюнд, котрого лише що тамтого місяця випустили з криміналу, постановив пустити ся на опришка, нападаючого на кораблї і купивши собі штилет, револьвер та дві колодки сїв на пароход „Принц Кароль“, котрий з малого місточка Арбоґа плив по озері Мілер до Штокгольму столицї Швеції. Корабель виплив був вечером о 8-ій годинї, а о 11-ій годинї взяв ся

Панна Аделяйда, що вийшла на прохід — она любила захід сонця — завернула у головну улицю і стрітила пана Гянзена, що ішов в ту саму сторону.

Він доси ще нїколи їй не кланяв ся.

— Добрий вечер — сказала Аделяйда.

І обоє пішли дальше, але трохи поволїйше як доси.

*

Шамбелян вийшов з бароном Рісенфельдом з свого дому. Барон обідав у шамбеляна і заїдав з великим вдоволенем і знанем смаку перші ярини сегорічні спроваджені з Бравншвайґу.

Шамбелян побачив пана Ганзена.

— Гм, бароне — сказав — єсть таки між людьми ва причуд гарні одиниці.

— Правда — сказав барон.

— Лише то шкода — говорив — шамбелян поволи дальше — що часами їх близькі відчувають надто великий біль, коли побачать, що ті хороші створіня не мають нїякої душі, коли мине весна їх житя.

Барон що по найбільшій части був дуже маломовний, сказав нараз:

— Нї, шамбеляне; так не є, і такі створіня мають душу, але на свій лад; весна триває для них цїлий рік.

*

О пів до семої прийшла кравчиня.

— Она тут? — спитала панї.

— Так — відповіла панна Шредер — панна Аделяйда пробує сукню.

— Мушу єї бачити — сказала панї.

Вийшла сходами на гору і вступила до комнати та там сїла на крісло.

Ясна панї не була вдоволена. Встала і знов сїла; своїми костистими пальцями гладила і укладала всї морщини, немов би хотїла поправити стать панни Аделяйди.

— Тут клуб — сказала — а за моїх часів, моя панї, дуже на то уважано.

— Аделяйда мусїла вертїти ся і обертатись на всї сторони.

І на плечах було щось не до ладу.

Панї оживила ся; оперта на своїй паличцї видавала потрібні порученя.

Кравчиня слухала мовчки, розпускала то знов зшивала сукню і держала що найменше десять шпильок між стисненими губами.

— Але то мусить бути більше елеґантно, краснїйше —

На плечах було все ще щось не так як треба.

Кравчиня не мала вже майже нї одної шпильки.

— Так, оттак буде добре — сказала вкінци панї.

Она відложила палицю на бік і підійшла яких десять кроків до Аделяйди.

— Так буде добре.

Она приглядала ся внучцї в хорошій одежи.

— За моїх часів, моя панї, уміли панни хорошо убирати ся.

Єї погляд не сходив з внучки.

— Добре, добре — сказала відтак вже цїлком вдоволена і взяла паличку в руки.

Постояла ще хвильку.

— Так, так — сказала немов би сама до себе. — Тодї уміли жити.

— В якім перебраню появить ся нинї Гвіде?

— Як Риччіо, ясна панї — відповіла Шредер, що побіч стояла.

— Гм.

Панї очевидячки забула близші подробиці з історії хорошої шкотской королеви.

— Яка краска єго убору?

— Червона — відповіла Шредер.

Аделяйда нїчого не чула. Она стояла в своїй золотом тканій одежи перед великим зеркалом і усьміхала ся. Здавалось, що хотїла оцїнити свою власну красу.

— Ну, добре — сказала панї до кравчинї — бувайте здорові.

Аделяйда і кравчиня лишили ся самі. Осторожно здоймила з неї кравчиня сукню і витягала шпильку за шпилькою.

Панна Аделяйда стояла все перед зеркалом задумана.

— То я, прошу панни відходжу; кланяюсь — сказала кравчиня.

Аделяйда не відвернула ся.

— Пращайте.

Ще довго стояла сама поміж сьвічками і усьміхала ся, немов би гадала о близькій а великій приємности.

Панна Кербіц увійшла до комнати і нараз побачила єї Аделяйда в зеркалї.

Скоро накинула на плечі довгий плащ.

— Кербіц — крикнула — чи й сего року будете на масковім бали?

— Нї — відповіла Кербіц — сего року не буду.

— То правда?

— Так, сего року лишу ся дома.

Панна Аделяйда одїла ся. Коли зійшла на долину, сидїли старі при вістї.

Не було нїчого чути, лиш шелест падаючих карт.

— Може принесеш ґазету? — спитала панї.

Аделяйда перейшла ряд комнат до кабінету радника. Ґазета лежала перед ним на столї. Він спав. Коли радник дрімав по обідї здоймав перуку, а голову накривав хусткою. Хустини радника були пестрі.

Панна Аделяйда не завдавала собі труду будити єго. Взяла ґазету і вийшла з нею.

Старі перервали гру, аби перечатати посмертні оповістки. Особливо барон читав їх дуже точно.

— Тепер можемо вже дальше грати — сказала панї.

І грали дальше.

Аделяйда перейшла до середної комнати і сїла перед старий фортепян. Отворила єго і ударила кілька акордів.

— Чого она грає? — спитала панї панну Кербіц.

— Грає — відповіла Кербіц.

Віст ішов своїм звичайним ходом....

Відтак оба старі знакомі попрощали ся, а ясна панї пішла до постели. Шредер підпирала єї.

Паню розібрали і она сидїла просто в своїм великім ліжку.

опришок до роботи. Подорожні були вже в тій порі в каютах, отже він замкнув насамперед двері від кают а відтак вийшов на поклад і взяв ся до роботи. Насамперед пробив штилетом якусь жінку, що стояла з дитиною на середнім покладі і та упала відразу нежива навіть не писнувши. Відтак стрілив до якогось пасажира. На той вистріл пустив ся керманич, що був вільний від служби і в сальоні на кораблі пив каву, сходами на гору; але ледви що показав ся, як вже опришок стрілив і до него та зранив его в праве плече. Керманич побіг тогди до реставрациї на долину і наробив там крику, що якийсь чоловік зійшов з розуму і стріляє. Жінки перепуджені стали ховати ся, а мужчини станули як остовпілі. Наконець якийсь різник з керманичем пустив ся на поклад. Але вже на сходах стрітив їх опришок і стрілив знов до керманича, той ще в пору відскочив в бік і нічого ему не стало ся, а тогди стрілив опришок в різника і забив его на місци. Всі пасажири, що були в сальоні, стали тепер втікати на поклад, а опришок з револьвером і штилетом в руці біг за ними. На покладі лежав вже забитий штилетом 12-літний хлопець. Нордлюнд побіг просто до будки керманича в котрій стояв капітан корабля з керманичем при кермі, вибив вікно і штилетом пробив капітана. Перепуджений керманич вискочив з будки на поклад. Тепер побіг опришок до сальону для курців, де сиділо кількох панів і грали в карти. Вибивши вікно від сальону, крикнув до них, щоби нїхто з них не важив ся рушити ся, а коли в тій хвили один з панів рушив ся, він пробив его зараз штилетом. Притім всім уважав Нордлюнд добре на то, як пливе корабель і коли побачив, що машина перестала робити, крикнув в долину: Повним ходом! Наперед! Коли машиніст не хотів послухати, опришок загрозив револьвером. Тогди палач сховав ся десь межи вугле а машиніст помежи машинами. Опришок вибіг на поклад і з револьвером в руці казав там якомусь чоловікови розбирати ся до нага, а той впав перед ним на коліна і став просити ся. Під ту пору, як шалїв опришок, надїхав як-раз другий корабель, а капітан побачивши, що на „Принці Кароли" щось не в порядку підплив близше та спитав, що чувати. Нордлюнд крикнув тогди до него, що все добре але рівночасно і загрозив, що буде стріляти. Отже корабель „Коцінґ" поплив дальше, а Нордлюнд спустив тяжку лодку, до котрої обслуги треба трох людий, у воду і втїк. Пароход заплив опісля з убитими і тяжко раненими, разом 11 людий, до Штокгольму. За опришком пустила ся зараз поліция і здогонила его на малій стациї зелїзничій перебраного і узброеного, як чекав на двірци на поїзд. Агенти осторожно прискочили до него і зловили его за руки. Опришок тогди поблїд і зімлів. Пізнїйше признав ся він зухвало, що хотів жити з розбоїв на кораблях і в тій цїли вибирав ся вже до Данії.

— **Урожаї у всхідній Галичині.** Початок мая досить теплий вплинув трохи користно на озимину всюда, з виїмком Поділя, де було за сухо. Однако від 10 с. м. настала студінь, а 11 і 13 морози, котрі ростинність знищили так, що там де числено на поправу лихої озимини, счезла вся надія. Конюшина і трави ростуть дуже слабо. Ярі засіви сходять дуже поволи. Горох потерпів місцями від морозів. Тютюн, засаджений з початком мая, вимерз зовсім на Покутю. Ячмена і вівси на відслонених місцях потерпіли також від морозу. Найбільші шкоди зробив мороз садам. Цьвіт груш коло Львова, в Стрийщинї, Самбірщинї і Перемисьщинї знищений до тла. Неменші шкоди потерпіли сади в Залїщиках. Морелї в часї морозів були вже відцвили і заповідали велику надію, винницї були в повнім розвою — а тепер всьо знищене. Шкоду, яку зробили морози від 11 до 19 мая в самих морелях, оцінюють на 60.000 К. Поля засїяні кукурузою в Залїщицкім селяни тепер заорують і засівають вдруге.

— **Страшна катастрофа.** В копальні вугля в Шофільд, держави Юта, в півн. Америцї, наступив вибух запаленого пороху, що містив ся в бочках. Наслідки тої експльозиї були страшенні, бо до 300 робітників утратило житє. Трупів витягають ще і доси.

Курс львівский.

Дня 23-ого мая 1900.		платять	жадають
I. Акциї за штуку		К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		676·—	684·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .		—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		538·—	546·—
Акциї гарбарні Ряшів		—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		475·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		92·—	92 70
Банку гіпот. 5% преміов.		109·30	110·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%		98·30	99·—
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.		99·60	100·30
4% листи застав. Банку краев. .		93·50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41 літ.		93 50	94.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.		91·—	92·50
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		100·50	101 20
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%		100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		93·80	94·—
Позичка краев. з 1873 по 6%		102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		92·—	92 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.		90·30	91·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		70·—	73·—
Міста Станиславова		127·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденский	40·70	41·70
Угорскі черв. хреста		20·—	21·—
Італ. черв. хреста		22·—	25·—
Архікн. Рудольфа		63·50	65·50
Базиліка		13·—	14·—
Joszif		7·—	8·40
Сербскі табакові		—·—	—·—
V. Монети			
Дукат цісарский		11·30	11·46
Рубель паперовий		2·55	2·56
100 марок німецких		118·10	118·60
Доляр америк.		4·80	5·00

Телеґрами.

Льондон 24 мая. Після послїдного виказу, оголошеного міністерством війни загальні страти анґлїйских войск до дня 19 с. м. виносили 26.614 людий убитих і ранених, без тих, що лежать по шпиталях. В шпиталях має бути звиж 30.000 недужих.

Льондон 24 мая. Daily Mail доносить з Преториї, що трансвальске правительство не думає піддавати ся, але порішило вести війну до кінця.

Капштадт 24 мая. Ґен. Уоррен займив місто Дуґляс і забрав в таборі ворохобників богато поживи і мунициї.

Денді 24 мая. Ґен. Буллер доносить, що Бури в Ляінснек одержали підмогу, і займають сильні становища.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Кравчинї — сказала — не уміють добре шити стаників.

Панна Шредер насипала на вугле в печи пахучого порошку і відійшла. То була давна привичка ясної пані, що коли ішла спати кадило ся в комнатї пахощами.

У всіх комнатах було тихо.

— Панна Кербіц сиділа за своєю роботою, а Аделяйда стояла оперта о вікно. Так могла перестояти кілька годин.

У радника за замкненими дверми лунала весела і голосна розмова.

Радник пив свій ґроґ, який ему принесла панна Шредер. І нїколи не було між радником а панною Шредер так весело і живо, як тоді коли сама пані вже пішла до своєї спальнї.

Так минув день.

*

— Де панна Аделяйда? — спитала пані сидячи перед тоалетою.

— Панна Аделяйда вернула з проїздки — відповіла Шредер.

— Гм.

— А тепер купає ся.

Ясна пані кивнула головою.

— То добре — сказала — молодїж мусить плекати ся.

Хвилю мовчала, а відтак спитала:

— Чи має она перфуми?

Панна Шредер не відповіла.

— За моїх часів — сказала пані — уміли пані купати ся.

Шредер замітила:

— Доктор Маєр каже, що за богато купати ся шкодить.

Пані розсьміяла ся і сказала якесь слово по францускій, котрого панна Шредер ще зрозуміла. Відтак сказала:

— Купіль дуже здорова.

Між тим панна Аделяйда лежала довго в пахучій, лїтній водї в замкненій комнатї. Бо навіть присутности служниці не могла стерпіти і убирала ся сама. Она брала теплу воду в зложені долоні і усьміхаючись поливала собі скруглі, білі як сніг плечі.

Коло полудня вийшла на прохід.

Стрітили єї барон Рісенфельд і майор.

Ніс майора став ще о один цаль довший як звичайно. Він мало не зупинив ся. Був такий здивований, що майже забув говорити.

Але й панна Аделяйда чогось налякала ся.

Майор задержав ся і оглянув ся за нею.

— А я знав єї ще дитиною — сказав і задумав ся.

Він так заглубив ся в своїх гадках, що почав спотикати ся.

— Але друже — сказав вкінци — так все діє ся.

Майор не сказав близше, що все діє ся.

Панна Аделяйда пішла дальше, а людий, що єї стрічали, так витала немов би подавала їм милостиню.

Переїхав попри неї молодий Ґвіде.

А коли вже був далеко, так, що его не бачила, пригадала собі его хорошу стать, немов із сталі вилиту, на хребтї красного коня.

„Який він хороший" — погадала і пішла півперек поля до ниви, на котрій зеленїло озиме жито.

Панна Аделяйда схилила ся і нарвала цїлу китицю зелених житних стебел.

Она дуже любила сьвіжу зелену краску.

З китицею в руці сїла на лавку. Перед нею стелили ся осьвітлені сонцем поля і луки.

Довго сиділа так під високим небом.

Коли вкінци встала і пустила ся до дому, забула свою китицю на лавцї.

Нараз доніс ся голос до єї уший:

— Пані забули свою китицю.

За нею стояв писар, пан Ганзен і держав в руці нарване жито. Его лице мінило ся всїми красками.

— Я? Дякую.

Она простягнула руку, взяла китицю і лишила в пальцях пана Ганзена пять чи шість стебел.

— Дякую — сказала ще раз і пішла.

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).